

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 268

гр. Враца, 13.06.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. Петрова
Камелия Пл. Колева

като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно частно
гражданско дело № 20221400500194 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 и сл. във връзка с чл. 402, ал. 2 от Граждански
процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по частна жалба, подадена от „Офис-България“ ООД, ЕИК ***,
седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от И. Д., срещу определение №
260139/15.03.2022 г., постановено по гр.д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд – Враца, с
което е отхвърлена на дружеството за отмяна на наложено с определение от 26.02.2019 г.
обезпечение на предявен иск от Д. И. А. чрез налагане на „възбрана“ върху недвижим имот
в гр. Враца, върху съответните идеални части от общите части и правото на строеж върху
мястото, до размера на исковата претенция от 14466,23 лева и вдигане на наложената
възбрана.

В жалбата се твърди, че обжалваното определение е неправилно, незаконосъобразно,
несъобразено с доказателствата по делото и немотивирано. Порочността на акта е
обоснована с довода, че съдът в мотивите си се е позовал на неотнормирана в случая
разпоредба, а именно чл. 403 ГПК, касаеща връщането на гаранция, вместо на правилната
такава – чл. 402 ГПК уреждащ предпоставките за отмяна на обезпечение, каквото се иска.
Твърди се, че задължението към кредитора Д.А., установено с изпълнителен лист от
19.05.2021 г. в размер на 25494,05 лева, в полза на който кредитор за това вземане е
допуснато обезпечението, чиято отмяна се иска, е изплатено изцяло. Посочва се, че именно
плащането на задължението изцяло е дало повод на ЧСИ да преустанови изпълнителните си
действия спрямо възбранения имот. Твърди се, че представеното по делото удостоверение от
15.02.2022 г. съдържа данни за задължения, които не са част от вземането по този
изпълнителен лист, а са вземания в полза на НАП, които не се ползват с обезпечение. Към

молбата е представено постановление на ЧСИ от 15.02.2022 г.

В заключение се иска обжалваното определение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде отменено допуснатото обезпечение и да бъде заличена наложената върху него възбрана.

Частната жалба е връчена на вискателя-кредитор Д.А., която в срок подава писмен отговор, с който оспорва жалбата като неоснователна. Описана е фактическата обстановка, а именно допуснато обезпечение в полза на Д.А. чрез налагане на възбрана недвижим имот в гр. Враца, която била вписана в СВ гр. Враца на 28.02.2019 г., както и че било образувано изпълнително дело за удовлетворяване на вземането на кредитора по обезпеченото вземане. Посочено е, че след вписване на възбраната на 22.08.2019 г. длъжникът се разпоредил с имота в полза на трето лице, което от своя страна също се разпоредило с имота, като и по двете сделки в нотариалния акт било записано, че приобретателят бил запознат с вписаната вещна тежест и придобива имота с нея. Към момента собственик на имота бил „Миг Инвест Враца“ ООД. Изложени са доводи, че извършената сделка е симулативна и цели да увреди интересите на кредитора, защото съдружници в „Миг Инвест Враца“ ООД били, от една страна, синът и дъщерята на управителя на дружеството длъжник - „Офис-България“ ООД, а от друга – лице, което е съдружник в двете дружества. Посочено е, че ЧСИ въпреки прехвърлителните сделки е наложил възбрана на 10.12.2021 г., тъй като към датата на налагане на първата възбрана от 28.02.2019 г. имотът е бил собственост на длъжника. Междувременно по силата на влязло в сила решение № 235/05.11.2011 г. по гр.д. № 2719/21 г. на Районен съд – Враца в полза на кредитора Д.А. бил издаден изпълнителен лист срещу длъжника „Офис-България“ ООД, с който са удостоверение вземания в размер на 3221,40 лева обезщетение по чл. 220, ал. 2 КТ; 3221,40 лева обезщетение по чл. 222 КТ; 568,48 лева обезщетение по чл. 225, ал. 3 КТ; 189,50 лева неизплатено трудово възнаграждение; ведно със законната лихва върху тези суми от 15.07.2021 г. до окончателното им изплащане; както и 1200,00 лева разноски. Въз основа на този изпълнителен лист било образувано второ изпълнително дело при същия ЧСИ с № 6/2021, като вискателят Д.А. била присъединен кредитор и по първо образуваното дело между същите страни изп.д. № 1075/2021 г. Междувременно с вземане в размер около 15000 лева като присъединен вискател била конституирана и държавата чрез НАП гр. Враца. Длъжникът извършвал частични плащания, но те не били достатъчни да удовлетворят вискателите, което било видно от представеното удостоверение изх. № 2181/15.02.2022 г., според което неизплатеният остатък от дълга по изп. д. № 1075/2021 г. към тази дата за вискателя Д.А. възлизал в размер на 9739,00 лева. Посочено е, че дружеството длъжник няма друго имущество, от което вискателят да се удовлетвори. При тези фактически съображения е посочено от правна страна, че още е налице обезпечителна нужда, дори в по-голям размер с оглед разпоредителните сделки с възбранения имот, която обезпечителна нужда няма да бъде задоволена, ако бъде заличена възбраната, в който случай кредиторът няма да има възможност да се удовлетвори от имота поради прехвърлянето му на други лица. Твърди се, че не е отпаднала причината за допускането на обезпечение, тъй като към възбраната могат

да се присъединяват други кредитори, както е в случая, поради което и щом вземанията на всички не са удовлетворени, не е отпаднала обезпечителната нужда спрямо всеки един от тях. В обобщение се посочва, че вземанията на кредитора Д.А. не са удовлетворени в пълен размер и при липсата на друго имущество на длъжника не е отпаднала обезпечителната нужда. При тези доводи се иска атакуваното определение да бъде потвърдено.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите, изложени в частната жалба, и доказателствата по дело, намира за установено от фактическа страна следното:

С определение № 510/26.02.2019 г. по гр.д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд – Враца е допуснато обезпечение на предявени от Д. И. А. срещу „Офис-България“ ООД обективно кумулативно съединени иски по Кодекса на труда чрез налагане на възбрана върху недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в *** гр. Враца, застроена в УПИ I, квартал 16 по плана на гр. Враца, одобрен със заповед № РД-02-14-475/23.12.1987 г., с административен адрес гр. ***, състоящ се от две стаи, кухня и сервизни помещения, с площ от 74,14 кв.м., при съсед: от дясно Т. А. Д. и от горе – Ц. Н. Г., заедно с прилежащо избено помещение № 4 с площ 14,95 кв.м., при съсед: от дясно Т. Н. И., и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото до размера на исковата претенция от 14466,23 лева. Издадена е обезпечителна заповед от 26.02.2019 г., която е вписана в СВ гр. Враца с вх. рег. № 793/28.02.2019 г., дв.вх.рег. № 792/28.02.2019, акт 48, том 1, книга „Възбрани“. Със същото определение съдът е отхвърлил искането на ищцата Д.А. за обезпечаване на предявените от нея иски по чл. 322, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ за отмяна на уволнението ѝ за незаконно и за неговата отмяна; за възстановяването ѝ на работа и за заплащане на обезщетение за времето от 02.02.2019 г. до 09.05.2019 г., през което ищцата е работила на по-нископлатена работа при друг работодател в размер на 17648,40 лева.

По предявените от Д.А. иски районния съд се е произнесъл с решение № 463/23.05.2019 г., постановено по гр.д. № 742/2019 г., допълнено с решение № 597/02.07.2019 г., решение № 794/04.10.2019 г., постановени по същото дело, като с решението уволнението е признато за незаконно и ответникът „Офис-България“ ООД е бил осъден да ѝ заплати следните суми: **10659,16 лева** по иска по чл. 245, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 128, т. 2 КТ, като за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 14466,23 лева искът е отхвърлен; **9307,41 лева** по иска по чл. 225, ал. 2 КТ, като за разликата над тази сума до пълния размер от 17648,40 лева искът е отхвърлен; **4392,82 лева** обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва върху тези суми от 26.02.2019 г. до окончателното им изплащане, както и сумата от 1101,67 лева разноски. Постановено е предварително изпълнение на решението в частта на присъденото трудово възнаграждение и обезщетение по КТ.

Въз основа на допуснатото предварително изпълнение е поискано издаването на изпълнителен лист. С разпореждане № 4905/02.07.2019 г. и разпореждане № 7842/14.10.2019 г. е разпоредено да се издаде изпълнителен лист за сумите 10659,16 лева, 9307,41 лева и

4392,82 лева, ведно със законната лихва върху тях от 26.02.2019 г. до окончателното им изплащане.

Решението на районния съд в отхвърлителната част е обжалвано от ищцата Д.А., а в останалата част от „Офис-България“ ООД, като не е било обжалвано допълнително решение № 794/04.10.2019 г., постановени по същото дело. С решението си по спора – решение № 260086/18.12.2020 г. по в.гр.д. № 3/2020 г. Окръжен съд – Враца е отменил решение № 463/23.05.2019 г., постановено по гр. д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд - Враца в частта, с която е отхвърлен предявения обективно съединен искът по с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 2 КТ за присъждане на обезщетение за разликата над 9307,41 лева до пълния предявен размер от 17648,40 лева за периода от 10.05.2019 г. - 02.08.2019 г., и вместо него е постановил решение, с което осъдил „Офис-България“ ООД да заплати на Д.А. сумата от 8340,99 лева, представляваща обезщетение за вредите, понесени от оставането ѝ без работа за периода от 10.05.2019 г. до 02.08.2019 г., следствие на незаконно уволнение, извършено със заповед № 5/01.02.2019 г. на управителя на „Офис България“ ООД И. Д., и явяващо се разликата между трудовото възнаграждение, която ищцата би получила от трудовото си правоотношение с работодателя и полученото по-ниско трудово възнаграждение при друг работодател, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба - 26.02.2019 г., до окончателното ѝ изплащане. В останалата обжалвана част е потвърдил атакуваното решение. С оглед изхода на спора въззивният съд е осъдил Офис-България“ ООД да заплати на Д.А. сумата от 829,60 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред него.

От приложената по делото покана за доброволно изпълнение с изх. № 9776/26.07.2019 г. е видно, че е образувано изпълнително дело № 582/2019 г. по описа на ЧСИ Д. с взыскател Д.А. и длъжник „Офис-България“ ООД за вземания по изпълнителен лист в размер на 10659,16 лева, 9307,41 лева, ведно със законната лихва върху тях от 26.02.2019 г. до окончателното им изплащане, както и за разноски за адвокатско възнаграждение в изпълнителното дело в размер на 1200,00 лева, такса по ТЗЧСИ в размер на 1919,90 лева, за които суми длъжникът е поканен доброволно да изплати.

Представени по делото са нотариален акт за покупко-продажба от 22.08.2019 г., от който е видно, че имота, служещ за обезпечение, е продаден на „Крис Транспорт“ ЕООД. Видно от представения нотариален акт от 09.09.2019 г. е, че възбраненият имот е продаден от „Крис Транспорт“ ЕООД на „Миг Инвест Враца“ ЕООД.

Налично по делото е постановление за прекратяване от 29.08.2019 г. на ЧСИ Д. по изп. д. № 582/2019 г. по неин опис, от което е видно, че изпълнителното дело № 582/2019 г. с взыскател Д.А. и длъжник „Офис-България“ ООД, образувано въз основа на изпълнителен лист от 08.07.2019 г., издаден от Районен съд – Враца по гр.д. № 742/2019 г., е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК – по писмено искане на взыскателя.

От представена по делото молба с вх. № 18064/15.10.2019 г. с приложено към нея платежно нареждане е видно, че длъжникът е превел по сметка на кредитора сумата от

4675,94 лева, представляваща заплатено обезщетение в размер на 4392,82 лева ведно със законната лихва върху него от 26.02.2019 г. до датата на плащането. Въз основа на тази молба кредиторът е изразил становище, че оттегля молбата си за издаване на изпълнителен лист, но съдът се е произнесъл, че не са налице основания за обезсилвания на издадения от 15.10.2019 г. изпълнителен лист.

На 25.10.2019 г. длъжникът е подал молба до районния съд с искане за отмяна на допуснатото обезпечение. По тази молба районният съд се е произнесъл с определение № 4060/05.11.2019 г., с което е отхвърлил молбата.

На 02.06.2020 г. е постъпила нова молба от длъжника с искане за замяна на обезпечението, като вместо обезпечителна мярка „възбрана“ бъде наложена „гаранция“. Към молбата длъжникът е представил доказателства за внесена гаранция в размер на 14466,23 лева – сумата, за която е допуснато обезпечението. С определение № 260333/16.02.2021 г. молбата на длъжника за замяна на обезпечението е отхвърлена.

С разпореждане № 262297/30.03.2021 г. по гр.д. № 742/2019 г. на Районен съд – Враца е разпоредено в полза на Д. А. да се издаде изпълнителен лист по в.гр.д. № 705/2019 г. на Окръжен съд – Враца за следните суми: 8340,99 лева обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 2 КТ и 380,00 лева разноски пред въззивния съд. С разпореждане № 263370 от 19.05.2021 г. е разпоредено в полза на Д.А. издаването на изпълнителен лист за направени съд разноски в размер на 1101,67 лева и 829,60 лева. Въз основа на това разпореждане е издаден изпълнителен лист от 19.05.2021 г., въз основа на който е образувано изп. дело № 1075/2021 г. по описа на ЧСИ Д.. В хода на производството като присъединени вискатели по това дело са конституирани Д.А. за друго свое вземане по изпълнителен лист от 30.11.2021 г. по гр.д. № 2719/2021 г. на Районен съд – Враца, за което е образувано и самостоятелно изпълнително дело № 6/2022 г., както и държавата в лицето на ТД на НАП Враца за вземане в размер на 15539,23 лева.

С молба от 28.06.2021 г. длъжникът е поискал наложеното обезпечение да бъде отменено. Приложил е към молбата си разпореждане за приключване на изпълнителното дело от 25.05.2021 г., постановено по изп. дело № 299/2021 г. по описа на ЧСИ Д., от което се установява, че на основание чл. 433, ал. 2 ГПК е приключено изпълнението по това изпълнително дело, образувано с вискател Д.А. и длъжник „Офис-България“ ООД въз основа на изпълнителен лист от 30.03.2021 г., издаден по гр.д. № 705/2019 г. по описа на Окръжен съд – Враца. Разпореждането е влязло в сила на 15.06.2021 г. Към отговора на кредитора е представено по делото определение № 275/16.07.2021 г. по гр.д. № 2719/2021 г. по описа на Районен съд - Враца, от което е видно, че Д.А. е предявила иски по КТ срещу „Офис-България“ ООД, за обезпечението на които съдът е допуснал обезпечение чрез налагане на възбрана върху описания по-горе недвижим имот до размера на сумата от 7011,28 лева. Съдът се е произнесъл с определение № 262746/30.09.2021 г. по гр.д. № 742/2019 г., с което е отхвърлил молбата на длъжника за отмяна на обезпечението. От книгата по делото се установява, че по новото образувано гражданско дело е издаден изпълнителен лист от 30.11.2021 г. в полза на Д.А., въз основа на който е образувано изп. д.

С нова молба от 07.02.2022 г. длъжникът е поискал отново допуснатото обезпечение да бъде отменено. Към молбата си е представил покана за доброволно изпълнение с изх. № 15842/10.12.2021 г. по изп. д. № 1075/2021 г. на ЧСИ Д., от която е видно, че делото е образувано с вискател Д.А. за вземане към 10.12.2021 г. възлизащо в размер на 2635,97 лева, от които присъединени разноси в размер на 1931,27 лева, 350,00 лева адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело и 354,70 лева такси и разноси по ТЗЧСИ. Приложен е и протокол за извършено разпределение по това изпълнително дело от 04.01.2022 г., от който е видно, че платената сума от длъжника е разпределена на НАП и Д.А., след което дължими са останали вземания в полза на Д.А. по изпълнителен лист по гр.д. № 742/2019 г. на Районен съд - Враца и гр.д. № 3/2020 г. на Окръжен съд – Враца, от които 1101, 67 лева разноси за адвокатско възнаграждение и 829,60 лева разноси за въззивното производство, както и вземания на НАП. Приложена е и молба от 03.02.2022 г., подадена по изп. дело, ведно с платежни нареждания към нея, от която е видно, че длъжникът е погасил вземания към Д.А. в размер на 1101, 67 лева разноси за адвокатско възнаграждение и 829,60 лева разноси пред въззивния съд, за направени от нея разноси по изпълнително дело № 1075/2021 г. в размер на 115,50 лева и такса по т. 26 ТЗЧСИ.

По изп. дело 1075/2021 г е издадено удостоверение от 15.02.2022 г., от което е видно, че към тази дата непогасеният остатък на вземанията на кредиторите към този длъжник е в размер на 25494,05 лева, от които в полза на ТД на НАП Враца 13592,11 лева, в полза на присъединения вискател по изп.д. № 6/2022 Д.А. 9739,02 лева, както и в полза на ЧСИ 2162,92 лева. в същото удостоверение е констатирано, че вземането на вискателя, по молба на който е образувано делото, а именно Д.А., по изпълнителен лист от 19.05.2021 г. и сторените за събирането му разноси са погасени към тази дата – 15.02.2022 г. В хода на производството е бил насрочен опис върху възбранения имот, който в последствие е отказано да бъде извършен с постановление на ЧСИ от 15.02.2022 г. Постановлението за отказ да се извърши опис и оценка на имота е обжалвано с жалба вх. № 03832/02/03/2022 г.

При тези доказателства районният съд се е произнесъл по молбата на длъжника от 07.02.2022 г. за отмяна на допуснатото обезпечение с определението, чиято отмяна се иска, оставяйки я без уважение. За да постанови този резултат, съдът е приел, че все още е налице обезпечителна нужда, защото е останало непогасено вземане в размер на 25494,05 лева съгласно представеното удостоверение, а длъжникът няма друго имущество, от което кредиторите да се удовлетворят.

Динамичната фактическа обстановка по делото налага нейното обобщение: в полза на Д.А. са присъдени следните суми **10659,16 лева** по иска по чл. 245, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 128, т. 2 КТ; **17648,40 лева** по иска по чл. 225, ал. 2 КТ; **4392,82 лева** обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, ведно със законната лихва върху тези суми от 26.02.2019 г. до окончателното им изплащане, както и сумата от **1101,67 лева** разноси пред районния съд; **829,60 лева** разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивния съд. Необходимо е да се посочи, че за тези суми е издаден изпълнителен лист, но по отношение на сумата от **4392,82 лева**

изпълнителният лист от 15.10.2019 г. не е получен, тъй като молителят-кредитор е оттеглил молбата си за това след доброволно плащане от страна на длъжника. От доказателствата по делото е видно, че по силата на определение № 510/26.02.2019 г. по гр.д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд – Враца е обезпечено чрез налагане на възбрана на описания по-горе недвижим имот в гр. Враца вземането в размер на 14446,23 лева по иска с правно основание чл. 245, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 128, т. 2 КТ. За събирането на присъдените вземания от книгата по делото може да се заключи, че:

- длъжникът доброволно и извън образувано изпълнително дело е погасил сумата от 4392,82 лева ведно със законната лихва, за която е поискано издаването на изпълнителен лист и такъв е издаден, въпреки оттеглянето на молбата заради плащането, а именно изпълнителен лист, издаден с разпореждане № 7842/14.10.2019 г. по гр.д. № 742/2019 г. на РС-Враца;

- **вземанията в размер на 10659,16 лева /обезпечено с налагане на възбрана върху недвижим имот/ и 9307,41 лева, ведно със законната лихва, предмет на изпълнителен лист, издаден с разпореждане № 4905/02.07.2019 г., както и разноските в изпълнителното дело, е било образувано изпълнително дело № 582/2019 г. по описа на ЧСИ Д.. Това изпълнително дело е било прекратено по искане на вискателя с постановление за прекратяване от 29.08.2019 г. на ЧСИ Д. по изп. д. № 582/2019 г. по неин опис и на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК. След изискана и представена от въззвания съд информация от ЧСИ Д. с писмо вх. № 3301/06.06.2022 г. става ясно, че всички суми по този изпълнителен лист, включително разноските и законната лихва, са били платени от длъжника, поради което и след искане на вискателя изпълнително дело е било прекратено;**

- за вземанията за разноси в размер на 1101,67 лева и 829,60 лева, предмет на изпълнителен лист, издаден по силата на разпореждане № 263370 от 19.05.2021 г. е образувано изп. дело № 1075/2021 г. по описа на ЧСИ Д., като тези суми и дължимите по изпълнителното дело разноси са платени от длъжника чрез неговия адвокат по банков път по сметка на кредитора на 03.02.2022 г.;

- по изп. дело № 1075/2021 г. по описа на ЧСИ Д. има присъединени двама кредитори – НАП и Д.А. за друго вземане, които не са удовлетворени.

Обобщението на фактическата обстановка налага да се посочи, че за вземания, предмет на заведени иски по КТ с ищец Д.А. и „Офис-България“ ООД по друго гражданско дело - гр.д. № 2719/2021 г. по описа на Районен съд - Враца, е допуснато обезпечение чрез налагане на възбрана върху описания по-горе недвижим имот до размера на сумата от 7011,28 лева. По повод на това пред ЧСИ Д. има образувано изпълнително дело № 6/2022 г.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните изводи:

Частната жалба е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес, в рамките на законоустановения срок по чл. 275, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт по

смисъла на чл. 402, ал. 2 ГПК.

Разгледана по същество, частната жалба е основателна, а обжалваното определение неправилно, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 402, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 391, ал. 1 ГПК при отпадане на причината, поради която е допусната обезпечението, т.е. на необходимостта от допускането му, съдът отменя същото по молба на заинтересованата страна. Според разясненията, дадени с тълкувателно решение № 1/2015 от 10.07.2018 г. по т. д. № 1/2015 г., ОСГТК на ВКС, точка 3, вписана възбрана на недвижим имот може да бъде заличена, съгласно чл. 31 ПВ, с писмено нареждане на учреждението или длъжностното лице, което е наложило възбраната или пред което е представена гаранцията /ал. 1/ или по искане на заинтересования със заявление, към което се прилага удостоверение от надлежното учреждение, че вписването може да се заличи /ал. 2/. Относно наложените възбрани като обезпечителна мярка по чл. 397, ал. 1, т. 1 ГПК е разяснено, че отхвърлянето на обезпечения иск или прекратяване на производството по същия представляват основания за отмяна на наложената обезпечителна мярка по реда на чл. 402 ГПК, а вдигането на отменената обезпечителна мярка става след влизане в сила на определението за нейната отмяна. Това е така, защото съдържанието на правото на кредитора с наложена възбрана за обезпечаване на изпълнението на парично задължение се заключава в това, той да се удовлетвори от цената на възбранения имот по съразмерност според привилегиата и наличието на други вземания. **Докато правото на кредитора с наложена възбрана не бъде удовлетворено, възбраната не може да бъде вдигната /заличена/.** Това право се удовлетворява с плащането по влязлото в сила разпределение на постъпленията от публичната продажба.

Към настоящия момент съдебният състав на въззивния съд намира, че са налице доказателства по делото, по силата на които да заключи, че към момента не е налице обезпечителна нужда.

Липсата на обезпечителна нужда се обуславя от обстоятелствата, че обезпечителната заповед от 26.02.2019 г. е издадена въз основа на определение № 510/26.02.2019г., постановено по гр. д. № 742/2019 г. на РС-Враца, с което е допуснато обезпечение на предявения от Д. И. А. от гр. Враца срещу „Офис България“ ООД, гр.Враца иск по чл. 245, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 128, т. 2 КТ за изплащане на основно и допълнително трудово възнаграждение в общ брутен размер 14 466, 23 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба –26.02.2019 г., до окончателно изплащане на сумата, посредством налагане на възбрана върху процесния недвижим имот на длъжника, до размера на исковата претенция, а именно до размер 14 466, 23 лева.

Установява се от влязлото в сила решение № 463/23.05.2019 г., постановено по гр.д. № 742/2019 г., допълнено с решение № 597/02.07.2019 г., решение № 794/04.10.2019 г., постановени по същото дело, че ответникът „Офис-България“ ООД е бил осъден да заплати на ищцата Д.А., в полза на която е допуснато обезпечението по този иск, сумата от **10659,16 лева** по иска по чл. 245, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 128, т. 2 КТ, като за разликата над тази

сума до пълния предявен размер от 14466,23 лева искът е отхвърлен. В тази част решението на районния съд е потвърдено с решение № 260086/18.12.2020 г. по в.гр.д. № 3/2020 г. Окръжен съд – Враца, което решение е влязло в сила поради необжалването му.

Видно е от доказателствата по делото, че за присъдената сума от 10659,16 лева по иска по чл. 245, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 128, т. 2 КТ, по който е допуснато обезпечение, е издаден изпълнителен лист от 08.07.2019 г., по който е образувано изпълнително дело № 582/2019 г. по описа на ЧСИ Д., в хода на което сумата е била платена, а изпълнителното дело – прекратено, с влязло в законна сила постановление.

Установява се също, че изпълнително дело № 20219000401075 на ЧСИ Ц. Д. е образувано въз основа на изпълнителен лист от 19.05.2021 г., издаден по делото, по което е издадена и обезпечителната заповед - гр. д. № 742/2019 г. на РС-Враца, за принудително събиране на следните суми: 1101, 67 лева – разноски за адвокатско възнаграждение за исковото производство пред РС-Враца и 829,60 лева - разноски за адвокатско възнаграждение за исковото производство пред ОС-Враца, направени по в.гр.д. № 3/2020г. на ОС-Враца. В хода на това изпълнително дело и тези суми по изпълнителния лист са платени от длъжника съгласно представеното удостоверение.

Видно от това удостоверение е, че неудовлетворени по изп. д. № 20219000401075 на ЧСИ Ц. Д. са останали кредиторите Д.А., но за друго вземане, което не е обхванато от издадената обезпечителна заповед с определение № 510/26.02.2019г., постановено по гр. д. № 742/2019 г. на РС-Враца, и ТД на НАП Враца, който също не се ползва с обезпечителна заповед.

При тези фактически и правни изводи спорен между страните се явява въпроса за действието на обезпечителната мярка и може ли същата да бъде отменена, след като има останали неудовлетворени кредитори и след като длъжникът няма друго имущество, от което те да се удовлетворят, доколкото наложената следствие на обезпечителната мярка възбрана ползва кредитора, поискал постановяването ѝ – Д.А., от последващото налагане на възбраната разпореждане с имущество.

Целта на обезпечителната възбрана е да осигури бъдещото принудително изпълнение спрямо длъжника при евентуално положително решение по обезпечения иск /бъдещ или висящ/ като запази имуществото на длъжника в състоянието, в което се намира то към датата на налагане на обезпечителните мерки. Поради тясната връзка между обезпечителния и изпълнителния процес изрично в чл. 401 ГПК е предвидено действие на обезпечителната възбрана, каквото има възбраната в изпълнителното производство по чл. 451-453, чл. 456, ал. 1, чл. 508, чл. 509 и чл. 512-514 ГПК. Въпреки препращането действието на обезпечителната възбрана и тази, наложена в хода на изпълнителното производство има своите разлики и те са изводими от факта, че разпоредбата на чл. 401 ГПК препраща относно действието на обезпечителната възбрана само досежно изчерпателно посочените норми, сред които не е чл. 457 ГПК, на който се позовава ответника по жалба. Логиката на законодателя е житейски обоснована и цели да защити само онзи кредитор, който е бил

деен, съобразителен и заинтересован от събиране на вземането си, за да обезпечи същото предварително. По тази причина останалите кредитори и/или вземания не могат да се ползват от неговото действие, независимо че са присъединени кредитори в конкретното изпълнително дело. Да бъде позволено на тези кредитори или на други вземания да се ползват от издаде обезпечителна заповед, ползваща конкретен кредитор за конкретно вземане, означава да се разшири нейното действие, каквото по правило на ограничителните мерки е недопустимо. В този смисъл, както се посочи, е и липсата на препращане към прилагане на чл. 457 от разпоредбите, касаещи производството по налагане на обезпечителна мярка. Същият извод може да бъде направен от т. 3 на цитираното по-горе тълкувателно решение, според което **докато правото на кредитора с наложена възбрана не бъде удовлетворено, възбраната не може да бъде вдигната /заличена/**

Даденият отговор на спорния по делото въпрос, съобразен с фактите, че вземането, обезпечено с издадената заповед, е погасено чрез плащане в хода на изпълнително дело, което от своя страна е прекратено с влязло в сила постановление, дават основание на настоящия съдебен състав да заключи, че към момента не е налице обезпечителна нужда, обуславяща продължаващото действие на обезпечителната мярка.

Обстоятелството, че длъжникът към момента няма имущество, от което да бъдат удовлетворени присъединени кредитори, не влияе върху законосъобразността на мярката, нито определя нуждата от нейното продължаващо действие.

В заключение, като е достигнал до различен извод, районният съд е постановил акт, който подлежи на отмяна, и налага постановяването на нов, с който да бъде отменен акта, с който е допуснато обезпечението.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 402 ГПК Окръжен съд – Враца, в настоящия съдебен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 260139/15.03.2022 г., постановено по гр.д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд – Враца и вместо него **ПОСТАНОВЯВА**

ОТМЕНЯ определение № 510/26.02.2019 г., постановено по гр. д. № 742/2019 г. по описа на Районен съд - Враца, в частта, **с което е допуснато обезпечение** на предявения от Д. И. А., ЕГН *****, гр. ***, срещу „Офис България“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя И. В. Д. по иск по чл. 245, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 128, т. 2 КТ за изплащане на основно и допълнително трудово възнаграждение в общ брутен размер 14 466, 23 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба –26.02.2019 г., до окончателно изплащане на сумата, **посредством налагане на възбрана върху недвижим имот**, представляващ самостоятелен обект в *** гр. Враца, застроена в УПИ I, квартал 16 по плана на гр. Враца, одобрен със заповед № РД-02-14-475/23.12.1987 г., с административен адрес гр. ***, състоящ се от две стаи, кухня и сервизни помещения, с площ от 74,14 кв.м., при съсед: от дясно Т. А. Д. и от горе – Ц. Н. Г., заедно с прилежащо избено помещение № 4 с площ 14,95 кв.м., при съсед: от дясно Т. Н. И., и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото до размера на исковата претенция от 14466,23 лева, поради отпадане

на причината, поради която е била допусната.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____